

A la ciutat de Girona, a vint-i-set d'abril de dos mil quinze.

A dos quarts de vuit del vespre, en el Saló de Sessions de la Casa Consistorial es reuneix el Ple de la Corporació per celebrar sessió plenària extraordinària. Presideix l'alcalde Carles Puigdemont Casamajó i hi concorren els tinents i tinentes d'alcalde, Jordi Fàbrega Vilà, Marta Madrenas Mir, Ma. Àngels Planas Crous, Isabel Muradàs Vázquez i els regidors i regidores Carles Ribas Gironès, Eduard Berloso Ferrer, Joan Alcalà Quiñones, Coralí Cunyat Badosa, Roser Urta Fàbregas, Jordi Navarro Morera, Anna Pujolàs Vilar, Concepció Veray Cama, Joan Menacho Gabardino, Joan Baptista Olòriz Serra, Maria Núria Terés Bonet, Sílvia Paneque Sureda, Carlos Palomares Safarres, Carles Bonaventura Cabanes, Glòria Plana Yanes, Pia Bosch Codolà, Xavier Amores Bravo, Àngel Quintana Morraja, Amèlia Barbero Rivera i Joaquim Bonaventura Ayats.

Dóna fe de l'acte la secretària general M. Glòria Gou Clavera. També hi assisteix la viceinterventora Glòria Rigau Solé.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència declara oberta la sessió.

COMISSIÓ INFORMATIVA D'ALCALDIA

1. Eleccions municipals 2015. Sorteig per a la constitució de les Meses Electorals.

Convocades les eleccions municipals pel proper 24 de maig, pel Reial Decret 233/2015, de 30 de març, BOE número 77, de 31 de març de 2015, i donat que cal fer la designació, mitjançant sorteig entre els electors del municipi, dels presidents/presidentes i vocals de les meses electorals, de conformitat a l'article 26 de la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del Règim electoral general, se sotmet a l'Ajuntament l'adopció d'acord en el següents termes:

DESIGNAR, mitjançant sorteig entre els electors del municipi, els presidents/presidentes i vocals de les 98 meses electorals que actualment consten en aquesta ciutat, de conformitat amb l'article 26 de la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del Règim electoral general.

El President i els vocals de cada Mesa són designats per sorteig públic entre la totalitat de les persones incloses en la llista d'electors de la Mesa corresponent, i han de complir els següents requisits:

- Constar en el cens electoral en data 31 de desembre de 2014.
- Ser majors de 18 anys i menors de 70, si bé a partir dels 65 anys podran manifestar la seva renúncia en el termini de set dies.
- Ser de nacionalitat espanyola, o bé dels països que formen part de la Unió Europea: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Bulgària, Xipre, Croàcia, Dinamarca,

Eslovènia, Estònia, Finlàndia, França, Grècia, Hongria, Irlanda, Itàlia, Letònia, Lituània, Luxemburg, Malta, Països Baixos, Polònia, Portugal, Regne unit, República Txeca, República Eslovaca, Romania i Suècia, sempre que hagin manifestat la seva voluntat d'exercir el dret de sufragi actiu a Espanya per les eleccions municipals. Així com els estrangers nacionals de països amb Acords de reciprocitat, en els termes de l'Ordre ECC/1758/2014, de 23 de setembre: Colòmbia, Xile, l'Equador, Noruega, el Paraguai, el Perú, Nova Zelanda, Bolívia, Cap Verd, Corea del Sud, Islàndia, Trinitat i Tobago.

- Els/les designats/des com presidents/presidentes, han de tenir, com a mínim, el títol de Batxiller o Formació Professional de 2n grau, o subsidiàriament el de Graduat Escolar o equivalent.
- Els designats com a vocals han de saber llegir i escriure.

D'acord a l'article 27 de la LOREG, els càrrecs de President i Vocals de les Meses Electorals són obligatoris; i no poden ser exercits pels que es presentin com a candidats.

El procés informàtic emprat atorga un número aleatori a cada un dels electors i automàticament el sistema escull els electors que compondran les meses. El número d'inici és el 32.797.

2. Presentació de la memòria de l'any 2014 del Defensor de la ciutadania de Girona.

Anualment i de conformitat amb l'article 116.4 del ROM el Defensor de la Ciutadania ha de presentar al Ple de la Corporació un informe de les seves actuacions durant l'any anterior en el qual ha de constar-hi:

- Nombre i tipus de queixes
- Fets que motiven les queixes, queixes rebutjades, en tràmit i les resoltes amb el resultat obtingut
- No hi han de constar dades personals que permetin la identificació dels interessats.

PRESENTAR al Ple, en sessió extraordinària, l'informe anual de les actuacions esdevingudes durant l'any 2014 de l'Oficina del defensor de la ciutadania.

Intervé el Sr. Ramon Llorente, Defensor de la Ciutadania, qui manifesta, senyor alcalde, senyores regidores, senyors regidors, amics i companys, amigas y amigos, representants veïnals, síndics, defensors locals, saludo als companys de Lloret de Mar, Salt i Sant Jordi Desvalls, apreciats conciutadans, novament i per sisena vegada comparec davant del Ple de l'Ajuntament de Girona, i davant de tota la ciutadania gironina, per donar-vos compta de la tasca que s'ha portat a terme durant l'any 2014 des de l'Oficina i Institució del Defensor de la Ciutadania, que tinc l'honor de presidir.

Avui dia, més que mai, totes les institucions públiques i tots els càrrecs públics hem de correspondre a la confiança que s'ha dipositat en nosaltres i també hem de donar exemple de màxima transparència, des del compromís de servir les persones, sense perdre mai de vista el bé comú i l'interès general. S'ha de fer front a la crítica generalitzada de molts, al rupturisme sistemàtic d'alguns i a la permanent acusació contra les instàncies i responsables públics, mantenint una actitud de diàleg, de compromís ètic, de transparència i de servei a la ciutadania.

Després de sis anys d'experiència com a Defensor de la ciutadania, seguint el camí obert per altres sindicatures locals, i en especial de la meva antecessora en el càrrec, reitero, novament, des de la humilitat, però també des de l'orgull i la satisfacció, que l'eina de la defensoria local ja ha esdevingut una institució necessària en benefici dels nostres conciutadans i conciutadanes i de la pròpia administració municipal.

Amb la nostra tasca, caracteritzada pel tracte directe, per la proximitat i pel servei, ajudem a reivindicar la dignitat de les persones, a defensar els seus drets, tot contribuint tant a la transparència, com al bon govern del nostre consistori. I simultàniament, obrim vies a una major col·laboració ciutadana en els afers públics, tot facilitant rectificacions necessàries i millorant deficiències, equivocacions o insuficiències de la nostra administració municipal, amb la intermediació, el consell o la recomanació.

Certament que no tractem temes generals transcendentals, ni projectes cridaners o idees rellevants, però prenem el pols del dia a dia, de la gent amb problemes i necessitats, de la impotència davant la maquinària burocràtica i de poder que és tota administració, del crit i la rebel·lia, de la desorientació i la solitud, de la queixa i la desesperació, de l'esperança última de molts ciutadans per trobar algú que escolta, que acompanya, que aconsella i assessora.

I aquí hem de incidir en un aspecte de gran importància, el Defensor no disposa de poder, de la *potestas* romana, però sí *d'auctoritas*, fonamentada en la confiança i l'encàrrec rebut de Ple municipal.

El poder actua des de dalt, imposant, si cal, però els defensors locals actuem des de baix, aconsellant i proposant, sense barreres ni pedestals, sense burocràcia ni formulismes administratius o jurídics, amb la porta oberta sempre a qualsevol persona, sense distinció de cap mena, al marge de l'oportunisme o la conveniència. Però mantenim el respecte a la legalitat, tot i que s'hagi de canviar, per cercar una major justícia i mantenir la igualtat davant la llei. Però com deia Miguel de Cervantes, en boca del Quixot, ... "*Que encuentren en ti más compasión las lágrimas del pobre, però no más justícia que las informaciones del rico*". El respecte a la igualtat davant la llei no està renyit amb la protecció del dèbil i la solidaritat amb el que pateix, sense que això ens permeti ometre la veritat i practicar la justícia.

Reitero les gràcies a l'equip de Govern, presidit per l'alcalde senyor Puigdemont, i als portaveus dels diferents grups, i per extensió a tots els que ocupeu l'escó de regidor/regidora, tot representant les diferents sensibilitats i projectes de la nostra societat gironina, que és plural i diversa, per l'oportunitat d'exposar aquest informe en un Ple extraordinari, reafirmant el vostre compromís amb la institució que represento.

Avui no és moment de retrets, ni acusacions per divergències polítiques. Aquest espai i aquest moment ha de ser propici a la reflexió serena i a l'anàlisi de la petita realitat que conforma la vida del dia a dia dels nostres conciutadans, amb els seus somnis, les seves decepcions, els seus problemes i els seus anhels. Tots plegats necessitem moments de reflexió, moments per aixecar la vista i poder observar més enllà del nostre reduït espai diari, i hem de ser crítics amb nosaltres mateixos, demanant consell quan hi ha dubtes i apreciament la veritat i la virtut, siguin on siguin, sense maniqueïsmes ni prevencions.

És cert que les urgències i els problemes immediats ens poden fer oblidar el que és important, i per això cal fer alguna parada de tant en tant, com aquest Ple d'avui, en el que, sense ignorar la diversitat de plantejaments, idees i projectes que cada un dels vostres grups defensa legítimament, sí que cal concloure que tenim un camp de joc comú: treballem per les persones, que és el capital més important de la ciutat, per afavorir i millorar la seva vida, per fer més humana i solidària la convivència en l'espai del nostre municipi.

Estem immersos en unes circumstàncies difícils, vivim en una tensió permanent, on sembla que tot sigui provisional i res tingui consistència, conseqüència d'una crisi econòmica que no acaba, i que ha posat al descobert una greu manca de valors i uns

comportaments faltats d'ètica per part de molts, que haurien de ser un referent i un model per a la societat.

I en aquest ambient, sovint, els titulars de premsa solen substituir la imprescindible i necessària anàlisi serena i objectiva, la crítica fonamentada, la informació veraç, i en moltes ocasions, la necessitat d'analitzar el conjunt dels fets i dels continguts, per titulars fàcils i cridaners. En aquest sentit, la manca de prudència, la precipitació i la manca de respecte en vers les persones i els fets objectius no fomenta el bé a la nostra societat. Masses vegades s'exalça la cridòria i la bronca, fins i tot el disbarat i la tergiversació o la mentida, en detriment de la bondat i de la discrepància raonada i crítica, o simplement de la veritat.

Durant el 2014 s'ha mantingut la tendència dels anys anteriors com a conseqüència de la crisi economicofinancera, que té com a primer esglaó, causa i motiu, el problema de l'atur.

Es pot parlar de pobresa energètica, podem emfatitzar sobre la pobresa infantil i la problemàtica de la insuficiència alimentària, podem posar de relleu el greu problema de l'habitatge, però la rel i la causa última és l'existència d'una lacra que s'anomena atur, que qüestiona un ordre econòmic que accentua les desigualtats, facilita l'exclusió i consagra com a valor suprem el benefici i la rendibilitat econòmica, lluny de plantejaments ètics, del valor inalienable de la dignitat de les persones i de la utilitat comú.

No ignoro que l'Alcalde, ple rere ple, com a mostra d'aquesta preocupació col·lectiva per aquest drama social, ha vingut comentant l'evolució de les dades de tal variable, però malgrat les petites variacions en positiu, cal que prenguem consciència que aquest drama, aquesta lamentable realitat social, és causa i origen de molts altres mals de la nostra societat. L'evidència de les estadístiques oficials tot i incidir que el clima econòmic està canviant, auguren encara un llarg període d'una taxa molt elevada d'atur, realitat davant la qual no podem restar indiferents o impassibles. Lamentablement, s'està parlant, com si fos normal, que entre dos i tres milions de persones ja no trobaran feina. La creació de treball és massa lenta i dèbil i no ens permet baixar la guàrdia ni la nostra atenció davant aquest gravíssim problema, que ha marginat a moltes persones i continua ensorrant esperances i projectes de molts dels nostres conciutadans i conciutadanes.

La meva responsabilitat és traslladar-vos a aquest Ple l'experiència dolorosa de persones i famílies que, assetjades pel desastre de no tenir feina, i per tant de no disposar d'ingressos, contempen amb impotència, i també amb desesperació, com es van derruint els seus somnis, el seu benestar i els seus projectes, tot sofrint les mancances d'un sistema de protecció social insuficient i molt millorable.

Al llarg d'aquests últims anys, he sentit a dir en diverses intervencions públiques que les persones afectades per la manca de recursos, de subministres imprescindibles com l'aigua o el llum, o d'habitatge, perden la dignitat, però seria millor reconèixer que la societat que permet aquestes situacions ni és digna ni és justa. Hi ha molt camí per recórrer, hi han moltes estructures que cal canviar, i no ens ha de fer por admetre que les seguretats jurídiques o administratives, les lleis i els reglaments, les normatives i les estructures burocràtiques de que disposem són reformables, perquè no són una finalitat en sí mateixes, sinó que han d'estar al servei de les persones.

En aquest capítol dels problemes col·lectius, i en relació amb l'habitatge, vull remarcar especialment el treball realitzat coordinadament amb la PAH del Gironès, amb la finalitat de cercar solucions efectives per a les persones afectades per processos d'execució hipotecària, no des de la confrontació sistemàtica i l'acusació permanent contra institucions, persones i entitats, sinó des del diàleg, la col·laboració i també, en ocasions, des de la discrepància radical amb determinades actuacions o mesures que han comportat, en ocasions, manifestacions i pancartes.

S'ha escoltat i s'ha treballat el cas de persones de Girona i altres poblacions amb problemes d'habitatge, a famílies que encara no tenien l'execució iniciada, se'ls ha pogut

ajudar a negociar amb l'entitat bancària per poder interrompre el procés, o que aquest no s'iniciés.

Durant el 2014, s'han negociat 60 dacions en pagament, i en moltes ocasions s'ha resolt pactant amb l'entitat bancària un lloguer de preu social, s'han aconseguit condonacions de deute en 25 casos i s'han pactat uns 115 lloguers, procedents d'hipoteques, de financeres, d'entitats particulars, d'immobiliàries. I també s'han aconseguit aturar uns 50 desnonaments.

Tota aquesta feina, portada a terme per voluntaris compromesos socialment, ha donat i dóna visibilitat a la lluita necessària i imprescindible contra situacions injustes i la manca d'efectivitat del dret a l'habitatge, que tant clarament figura a l'article 47 de la Constitució i al 26 del nostre Estatut vigent.

És un tema que mereix una reflexió específica i una actuació compromesa: el dret a l'habitatge no es pot deixar de forma exclusiva en mans dels mercats. I com a Defensor de la Ciutadania no puc deixar de posar de relleu la necessitat d'una política més decidida i valenta per fer possible aquest dret a la nostra societat, per part de les administracions públiques. La manca d'un parc públic o concertat d'habitatge, suficient i assequible, és un problema social de gran magnitud que cal resoldre, amb urgència. Cal treballar i comprometre's per fer possible un ordre econòmic i social més just, perquè vivim en una societat i en un món molt millorables, en aspectes com la justícia i la igualtat.

La majoria de visites i consultes fetes al Defensor han continuat tenint com a causa problemes i dificultats relacionats amb el que anomenem crisi econòmica i problemes socials. La convivència social se'n ressent i són moltes les persones i les famílies que estan en el llindar de l'exclusió, tot i l'existència dels Serveis Socials, Banc d'Aliments i entitats altruistes que col·laboren.

I avui dia es dóna la lamentable circumstància de que hi ha moltes persones que tot i tenir un treball, no generen suficients ingressos com per fer front a les despeses familiars com el lloguer, la hipoteca, subministres bàsics, etc.

També hi ha algunes comunitats de propietaris, a la nostra ciutat, que tenen greus dificultats perquè els seus integrants abonin les petites quotes de comunitat, quedant-se sovint sense servei d'ascensor, i fins i tot sense llum a l'escala, o sense poder fer reparacions imprescindibles.

Els Serveis Socials del nostre Ajuntament, com la immensa majoria d'altres ajuntaments, estan desbordats perquè hi ha més problemes que recursos o solucions, malauradament. Alguns usuaris fan arribar les seves queixes al Defensor respecte al funcionament dels mateixos, sigui perquè s'han sentit mal atesos, sigui perquè l'hora de visita es retarda excessivament, sigui perquè no han trobat la solució que esperaven o requerien.

També moltes de les consultes eren en relació amb les dificultats i problemes respecte a les grans companyies de prestacions de serveis, com ara el gas, l'electricitat, la telefonia, o fins i tot respecte al funcionament dels tribunals de justícia, o la problemàtica que genera la justícia gratuïta o el procés de designa d'advocat d'ofici.

Tals temes no són, certament, de competència municipal, però davant els quals no podem restar indiferents, raó per la que des de l'Oficina del Defensor solem fer gestions, orientem o derivem la persona a altres instàncies, sigui al Síndic de Greuges de Catalunya, sigui a l'Oficina de Defensa del Consumidor, o en ocasions fent una intermediació. Cal remarcar la deshumanització que no cessa en quant a les relacions de les grans companyies amb els usuaris, les greus dificultats d'aquests per poder exposar una queixa, una reivindicació o una petició, o simplement la solució d'un problema. Quant de temps perden els ciutadans per poder-se comunicar amb algun responsable o empleat d'aquestes companyies? Quantes persones es veuen condemnades, per aquestes companyies, a figurar en la llista de morosos, quan realment el motiu d'un determinat impagament és un error o una discordança amb el que es va contractar, o perquè no s'ha prestat el servei correctament, o per manca de recursos? És una lluita desigual i molt

desequilibrada, en la que les persones se senten desprotegides i perdudes, davant la potència i la dura i deshumanitzada burocràcia de les grans companyies de serveis indispensables.

Pel que fa a consultes i queixes relacionades amb decisions municipals o vinculades al funcionament, actuacions o omissions dels serveis de l'Ajuntament, s'han mantingut en el nivell de l'any anterior. En aquest àmbit haig de cridar l'atenció sobre el pes de la burocràcia i del legalisme excessiu, que sovint, no només posa dificultats a la tasca del Defensor, sinó que fins i tot posa en qüestió decisions de la pròpia alcaldia. Sota la defensa del principi de legalitat i de seguretat jurídica, s'oculta a vegades la voluntat de no rectificar, de no revisar, de no millorar decisions municipals que no estan massa en harmonia amb la justícia o el sentit comú, i que no responen adequadament a les necessitats i drets de les persones. Algunes àrees, en algunes ocasions, dificulten el nostre treball, per no respondre amb celeritat les peticions i consultes que els hi formula el Defensor, amb la finalitat de resoldre les queixes de la ciutadania.

Lamentablement haig de posar de relleu les dificultats i els problemes que la burocràcia i la interpretació rígida de les normes i lleis creen al Defensor i de retruc als responsables polítics del mateix Ajuntament. Com sabeu el Defensor atén les persones que se li adrecen, després que aquestes han fet el previ recorregut administratiu i han quedat decebuts per la manca de resposta o per la mateixa contesta rebuda, en ocasions mancada de motivació o fins i tot injusta, a tenor de les circumstàncies concurrents.

L'equitat com a referència i compromís en la recerca de la proporcionalitat i la justícia, atenent cada cas en concret, és el punt de partida del Defensor, i això incomoda els vigilants del dret i de l'ortodòxia jurídica.

La Secretària juntament amb l'Interventor vetllen per la legalitat dels acords i decisions municipals. I així ha de ser. Però com a garants de la legalitat, tot i la bona feina que de forma habitual realitzen, sovint solen sacralitzar la literalitat de les normes fins a extrems que el Defensor no comparteix.

I això pot explicar que aquest any, 87 de les 95 recomanacions estiguessin pendents de resolució per part d'Alcaldia, al marge del canvi de sistema de tramitació (introducció al SIAGI), que també ho explica en part, tot i que al meu entendre no ho justifiquen del tot.

I que consti que mai se m'ha passat pel cap aconsellar cometre il·legalitats al nostre Ajuntament. Puc haver-me equivocat, però la meva feina passa per fer recomanacions fent una anàlisi de la realitat i de l'aplicació de la norma al cas concret, essent responsabilitat de l'alcalde la decisió última respecte a les mateixes.

No ignoro que l'existència del Defensor o de la sindicatura local és un element distorsionador de la burocràcia, de les rutines funcionaries i del dret administratiu: perquè no és ni jutge, ni és fiscal, però té l'obligació moral de defensar els drets de la ciutadania que se li acosta, sense idolatrar la lletra de la norma, i cercant la màxima justícia possible. Si em permeteu ho diré amb simplicitat: la tasca del Defensor és humanitzar l'aplicació del dret, és flexibilitzar la dura i freda burocràcia, és reduir la distància de la indiferència o la sospita, entre l'administració i la ciutadania. Cal facilitar la vida de les persones, des de l'òptica d'exigir drets, però també de complir les nostres obligacions, sense diferenciació entre grans i joves, entre savis i ignorants, entre rics i pobres, entre residents de soca-rel o residents sobrevinguts. Tots plegats conformem la ciutat, i tots tenim drets i obligacions.

No ignoro que per alguns teòrics del dret administratiu, els síndics/defensors som una nosa i un perill pel principi de legalitat, interpretada restrictivament per alguns funcionaris municipals amb responsabilitats jurídiques: interventors, secretaris o assessors jurídics dels diversos ajuntaments, tal com ho varem poder constatar en els jornades de formació del Fòrum de Síndics/ques el passat desembre a la Seu d'Urgell.

Els síndics locals treballeu amb material molt sensible, com és la vida i els problemes de les persones concretes, i vivim la dura experiència de defensar els drets de la ciutadania,

en front del poder i de les rutines de la burocràcia, tot procurant harmonitzar legalitat i equitat. Tenim un camp més ampli que els dels jutges i tribunals.

Precisament l'encàrrec que rebem del Ple Municipal és defensar els drets dels nostres conciutadans i per això no podem deixar de flexibilitzar la aspra burocràcia, d'humanitzar l'aplicació de les normatives i mantenir el màxim equilibri entre drets i deures, des del respecte a la legalitat, però també des del màxim compromís per donar respostes justes als problemes que la ciutadania planteja. L'element humà és consubstancial en la nostra feina i és l'horitzó i la finalitat última de les nostres actuacions i decisions, que res te a veure amb irresponsables acusacions de prevaricació o de il·legalitat.

No estem per l'aplicació rutinària de les formalitats legals. I això és una batalla permanent a favor de la justícia i la dignitat de les persones, que crea tensió i incomoda el poder, especialment el de la burocràcia. I aquests problemes que afecten a la ciutadania, també creen tensions i problemes innecessaris amb els responsables electes de l'Ajuntament, que a vegades no entenen i es sorprenen de determinades decisions que tenen l'aval dels controls legals. I aquí sí que haig de posar de relleu la decisió valenta de l'alcalde, quan en algunes ocasions, tot i l'informe negatiu dels serveis jurídics de la casa o dels tècnics, ha donat la conformitat i aprovació a recomanacions del Defensor, tot i haver rebut l'advertiment de la possibilitat de que fos acusat de prevaricació. En aquest sentit el nostre alcalde ha entès l'essència de la institució del Defensor.

Em permeto exposar-vos un cas il·lustratiu del que dic:

Un ciutadà, després d'haver reclamat al Cadastre i a l'Ajuntament, perquè des de feia anys se li cobrava l'IBI per un pis de 200 m², quan realment era de 89 m².

Objectivament, la realitat era contundent i clara, no obstant al ciutadà se li negava la possibilitat de retornar-li les diferències de l'IBI cobrades en excés, per un tema de formalitat legal. El Defensor, després d'estudiar el cas, i comprovat l'error, anteposant la realitat a la formalitat, va fer recomanació instant a l'Ajuntament a retornar al ciutadà els imports cobrats en excés durant els últims 4 anys.

Tot i els informes jurídics contraris i del mateix interventor, l'Alcalde va decidir donar compliment a la recomanació que li vaig adreçar, donant carta de naturalesa a la justícia i l'equitat, en front de la formalitat i literalitat d'una normativa que repugna el sentit comú. Es això prevaricar?

Doncs aquest ha estat i continua essent un cavall de batalla permanent entre els que sacralitzen l'aplicació de les lleis i les normes i els que defensem la justícia i la proporcionalitat en la seva aplicació.

En el transcurs de l'any 2014, a l'Oficina del Defensor s'acrediten més de 3200 actuacions, de les quals podem remarcar, com a més significatives les següents:

- 2015 consultes, informacions i assessoraments
- 609 visites
- 317 expedients oberts durant el 2014
- 193 entrevistes, tramitació expedients, reunions, trobades, xerrades
- 15 intervencions amb mitjans de comunicació
- 98 intervencions sense expedients, petites gestions sobre problemes puntuals que es poden resoldre amb una intervenció concreta i sense obrir expedient.

Aquests 317 expedients oberts s'han distribuït de la següent manera:

- 1 Àrea de l'Alcaldia
- 202 Àrea de Ciutadania
- 40 Àrea de Promoció i Ocupació
- 27 Àrea d'Hisenda i Gestió Municipal
- 37 Àrea de Serveis a les Persones

I també hem obert 10 expedients d'ofici:

- 6 de Ciutadania, 2 d'Hisenda i Gestió Municipal i 2 de Serveis a les Persones.

Dels 317 expedients, 49 no s'han admès a tràmit, per fer referència a matèries que no són competència del defensor, queixes d'altres municipis o no haver passat per l'Ajuntament prèviament. En qualsevol cas, sempre s'ha comunicat al ciutadà o ciutadana el motiu de la no admissió i se li ha informat de les possibilitats d'altres intervencions. En ocasions també s'ha fet alguna gestió amb altres organismes o institucions, no dependents de l'administració municipal, per tal de facilitar la tramitació del tema o la solució del problema.

A data de tancament de la Memòria, 24 expedients encara resten en tràmit, pendents de resolució per part de l'Oficina del defensor.

Així doncs s'han resolt 244 expedients, dels quals 1 s'ha traslladat al Síndic de Greuges de Catalunya, per tractar-se d'un tema de la seva competència. També li hem fet arribar, consultes i temes de la seva competència, sense haver calgut obrir expedient. Així com, també hem fet arribar altres temes a la Defensora del Pueblo, que eren de la seva competència.

En l'exercici 2014 hem admès a tràmit, 243 expedients.

D'aquests expedients, se'n han desestimat 84. Un cop estudiat el seu contingut, valorada la petició del ciutadà i les circumstàncies corresponents, el defensor ha arribat a la conclusió que no s'ha produït cap greuge i per tant no pot donar la raó a la persona que presenta la queixa. Sempre es notifica aquesta resolució motivant el perquè d'aquesta desestimació, actuació que la majoria de vegades és agraïda per part de la persona afectada.

En 52 ocasions s'ha pogut arribar a una resolució satisfactòria pel ciutadà o ciutadana, mitjançant l'adopció d'acords amb els responsables polítics o tècnics corresponents, extrem que posa de relleu la bona sintonia i actitud positiva respecte al Defensor.

En 12 ocasions el defensor ha intervingut per apropar postures entre ciutadans o ciutadanes, o bé entre l'administració i un col·lectiu o empresa per tal de trobar una solució satisfactòria per ambdues parts, mitjançant la Mediació.

S'han fet 95 recomanacions a l'Alcaldia. D'aquestes, en 8 ocasions ha estat acceptada la proposta del defensor, i 87 resten pendents de resolució o adopció del corresponent acord per part d'alcaldia. Són moltes, però em consta que, en part, ha estat degut al canvi de sistema que es feia servir per atendre i respondre les recomanacions del Defensor.

Tinc la impressió que tota administració, i la burocràcia que comporta, genera rutines, fórmules i seguretats que pugnen amb el sentit comú, la flexibilitat i la necessitat de respondre adaptant-se a les circumstàncies concretes de les persones que s'han de servir. I el Defensor de la Ciutadania xoca contra aquesta barrera, però també el mateix equip de govern o l'alcalde, que a vegades ha de decidir entre acceptar un informe tècnic/jurídic negatiu, o la recomanació del Defensor, sota l'amenaça, com ja he dit anteriorment, de prevaricació.

Jo mateix vaig ser convocat a una reunió amb els Serveis Jurídics de la casa, tècnics de l'Àrea i algun responsable polític, per tractar sobre el tema de la legalitat o il·legalitat de les recomanacions del defensor. Davant la postura radical de la majoria, que creien que un cop tancat el procés administratiu el defensor no podia intervenir, vaig adonar-me'n que després de 15 anys d'existència de la institució a Girona, encara s'ignoren les seves funcions. Vaig haver de manifestar que pensava que el que els hi sobrava i molestava a alguns d'ells, era la mateixa Institució del defensor de la ciutadania.

Durant l'any 2014, he formulat 10 recomanacions d'ofici, sobre temes diversos, un cop he pogut constatar que calia l'adopció d'alguna mesura de caràcter general per part de l'Ajuntament, a efectes de millorar procediments i actuacions, que afecten de manera

genèrica la ciutadania. De les 10 recomanacions d'ofici n'hi ha 2 d'acceptades i 6 de pendents de resoldre. Entre aquestes vull ressaltar-ne alguna:

- Que l'Ajuntament adopti els acords i decisions pertinents per fer més eficient, ràpida i motivada la resposta a les al·legacions i recursos de la ciutadania tot evitant el silenci per resposta, respostes rutinàries o resolucions que no responguin les objeccions i proves aportades per la persona al·legant, d'acord amb els principis de bona administració.
- Que, al marge d'adoptar les mesures adequades, i amb previsió, en tots aquells esdeveniments ciutadans que originen concentració massiva de persones i vehicles, es donin les ordres precises i clares a la Policia Municipal perquè eviti l'estacionament sobre les voreres i que en tot cas, si no s'acata el consell i no es respecta l'Ordenança, es procedeixi a sancionar degudament l'incompliment de tal infracció, i, si és el cas, a la retirada dels vehicles infractors per part de la grua municipal, tot posant l'accent i la màxima atenció en la prevenció més que en la repressió i sanció.
- Que per evitar la indefensió d'aquelles persones o famílies que en un moment determinat es veuen sorpresos per factures, suposadament injustificades, per excessiu consum d'aigua, sigui per existència de possibles fuites o per mal funcionament del comptador, que prèvia intervenció dels Serveis Socials de l'Ajuntament i l'informe preceptiu dels mateixos, sigui la pròpia Companyia de les aigües la que s'encarregui de fer les oportunes verificacions i comprovacions necessàries per restablir la normalitat del consum habitual d'aquella família.
- El defensor demana i sol·licita a Endesa que prengui consciència de la greu situació generada per les denúncies penals, en el cas de les connexions il·legals en algun barri de la nostra ciutat i que adoptin mesures per tal de reconduir la problemàtica i facilitar, conjuntament amb l'Ajuntament, una solució acceptable, assumible i humanitària. Tant el regidor de Serveis Socials, com el defensor de la ciutadania estan implicats i compromesos per tal que s'adoptin mesures que facilitin la restitució de la legalitat, però també que s'apliquin acords que facilitin a les persones i famílies amb insuficients recursos econòmics el subministrament elèctric imprescindible per mantenir la dignitat de les persones. Amb mesures penals i sentències judicials no se solucionen els problemes socials.

Continua ocupant un lloc important entre les tasques del Defensor la resolució de temes relacionats amb multes, tema en el que és precís reiterar una vegada més la necessitat de que per part dels agents municipals s'actui amb total transparència, flexibilitat, objectivitat i proporcionalitat.

I parlant de la policia municipal, sempre m'ha cridat l'atenció l'eslògan que llueixen els vehicles de la policia a Nova York "Courtesy, professionalism, respect". Ignoro si ho practiquen, però és segur que tals proclames caldria fer-les nostres, perquè tots els nostres agents municipals, i en totes les circumstàncies, llueixin i destaquessin en el seu tracte amb la ciutadania. La cortesia, l'amabilitat, la professionalitat i el respecte no estan ni han d'estar renyits amb la rectitud i el compliment del deure i de les normes.

És evident que cal incrementar el civisme entre els nostres conciutadans, el respecte a les normatives i ordenances, el compliment dels propis deures i el respecte pel que és comú. El servei que presten els agents municipals mereix, en general, una bona nota, i haig de dir que la col·laboració amb el Defensor, tot i que en ocasions, com es pot constatar en la present Memòria, discrepo de les seves actuacions, és cordial i respectuosa.

El Defensor, en relació amb la Policia Local, no se salta la legalitat, no recrimina el compliment estricte de les ordenances, però en defensa dels drets i les llibertats de la ciutadania, i en compliment de la responsabilitat que m'heu confiat, no puc deixar de

valorar les circumstàncies que concorren en cada cas i en cada persona que se m'adreça, sense sacralitzar la presumpció de veracitat dels agents, quan hi ha indicis o proves que la posen en qüestió.

Com deia en una memòria anterior, accepto i crec del tot justificada la presumpció de veracitat que la Policia té respecte a la constatació dels fets, però no així respecte a judicis de valors, com tampoc considero un dogma inatacable aquesta presumpció quan l'agent, en perjudici del ciutadà, i des de la seva posició de prevalença, es nega a aportar o comprovar algun element objectiu que pugui deixar constància de la infracció denunciada.

També han motivat visites, queixes i reunions temes relatius a l'oci i al descans dels veïns, especialment a l'àmbit del Barri Vell i la zona del carrer Figuerola. I el criteri del defensor és que el dret del descans als veïns ha de primar per sobre del legítim dret a l'oci i del negoci.

I un altre problema que origina greus perjudicis a alguns ciutadans/nes són les disfuncions en el sistema de notificacions, en ocasions per manca de treball eficient dels treballadors de Correus, i en d'altres per la comoditat administrativa de la notificació per edictes. Quan es tracta de cobrar, fàcilment es localitza el ciutadà o ciutadana, però quan simplement es tracte de fer-li arribar la notificació, el procediment és més deficient.

Cal que entre tots proporcionem als nostres conciutadans confiança en las tasca que realitzem per millorar el present, facilitar el futur i col·laborar a fer possible una societat més ètica, solidària i justa. I aquest projecte exigeix de tots: dels que heu estat o sereu electes per les urnes, de tots els que exercim alguna responsabilitat pública, en qualsevol àmbit de la societat, però també de tots els nostres conciutadans, sense la implicació i la participació dels quals, no és possible construir una convivència harmònica i respectuosa, on l'equilibri entre drets i deures sigui exemplar.

Com deia un gran escriptor i jurista romà, Ciceró, "convé, en justícia, contribuir amb quelcom de la nostra part a la utilitat comú". I, caldria que tots els que assumiu la responsabilitat de participar en política, poséssiu l'accent en la coresponsabilitat de totes les persones per fer una societat més convivencial, més ètica i amable.

Com a col·laboració a aquest projecte, sempre en marxa, de fer una ciutat millor, poso a la vostra consideració les següents PROPOSTES :

- Incrementar els esforços en la lluita contra l'atur i totes les conseqüències que de tal drama deriven, com és la pobresa en tots els seus aspectes (econòmica, cívica, moral, educativa, energètica, habitacional o alimentària).
- Mantenir i incrementar els recursos per poder disposar d'un parc públic d'habitatges que doni resposta al greu problema de la ciutadania.
- Seguir impulsant el transport públic, facilitant l'accés al mateix de les persones necessitades i sense recursos, independentment de l'edat, previ informe dels serveis socials.
- Impulsar i fomentar la cultura dels valors cívics, dels respecte a les diferències i de la defensa radical dels drets humans, a nivell de ciutat, de centres cívics i escoles.
- Continuar obrint l'Ajuntament a la participació ciutadana, impulsant la democràcia participativa, i afavorint la integració de tots els barris en el projecte comú d'una ciutat de les persones.
- Millorar la comunicació amb la ciutadania, tot incrementant al màxim la transparència, i fent que les resolucions administratives siguin amb llenguatge normal, fàcilment comprensible i sense obscurantisme.
- Fer l'esforç de respondre les reclamacions i recursos administratius, contestant motivadament les al·legacions de la persona reclamant.
- Insistir i reiterar en el paper de la Policia Municipal com a garant de l'exercici dels drets i les llibertats de les persones i col·lectius, com a funció essencial.

- Que en temes de sancions, i abans no es publiquin en els butlletins oficials, es faci la corresponent recerca del domicili o domicilis que hi constin en els arxius municipals, talment com es sol fer un cop es procedeix per la via executiva contra la persona sancionada.
- Que en els expedients relatius a reclamacions patrimonials en front de l'Ajuntament, l'instructor municipal no és limitat, només o principalment, a comprovar la presència, o no, de la Policia Municipal en el moment de l'incident, condicionant automàticament la decisió final, prescindint d'altres elements de judici o circumstàncies. Curiosament, si no consta la presència o acta de la policia, la persona afectada per l'accident té garantida la desestimació, generalment, havent d'acudir al Jutjat. S'ha de tenir present que l'Ajuntament té concertada una assegurança per protegir la seva responsabilitat, però també els drets de la ciutadania.
- Millorar els canals i els tràmits per revisar, valorar i en el seu cas, estimar o rebutjar les recomanacions del Defensor, fer-ho en un període no superior a 30 dies, i executar la resolució amb la major celeritat possible.
- Contestar les consultes i peticions d'informació que el Defensor adreça a les àrees, als seus responsables polítics i treballadors en el termini màxim de 10 dies.

Per acabar, vull compartir unes reflexions finals amb tots vosaltres:

Tenim el compromís de defensar la dignitat de les persones, donant solucions a les seves necessitats, sense supeditar-nos exclusivament o principalment a criteris o interessos econòmics.

Sabeu que el Defensor no pot intervenir en la política partidista. Però és la meua obligació reiterar davant els que legítimament i democràticament representeu la voluntat dels nostres conciutadans gironins la necessitat de mantenir la confiança en les nostres institucions i sortir al pas dels que per ignorància o mala fe semblen el descrèdit indiscriminat, el dubte infundat o el desprestigi, sense base tant respecte a les institucions com als que exerciu honestament el noble i necessari art de la política.

El Defensor no és una eina de confrontació amb l'Ajuntament, no és l'enemic de la legalitat, no és l'oposició dels que governen o dels que serveixen l'Administració Municipal.

Amb valentia i generositat, l'Ajuntament de Girona, vau establir aquesta Institució que represento, amb la funció i finalitat de defensar els drets de la ciutadania, escoltant-la, assessorant-la, ajudant-la per fer prevaldre els seus drets, per obtenir respostes de l'administració, per desfer malentesos, per rectificar actuacions o decisions errònies o injustes, o simplement per donar explicacions. És un mitjà d'implementar la participació ciutadana, de facilitar l'acostament a l'administració, de millorar l'eficiència i contribuir a una millor administració. Les queixes i les comunicacions al Defensor no són simples laments, són aspiracions legítimes i reivindicacions imprescindibles que poden incentivar superar rutines, millorar comportaments i fins i tot rectificar normatives o decisions. Cal no oblidar-ho.

La burocràcia és temible, per a la ciutadania, per les inèrcies que crea, pels vicis que facilita i per la insensibilitat que promou, des de una superioritat mal entesa, quan no hi ha un compromís honest pel que representa i és un servei públic. No es pot contemplar un ciutadà com si fos un enemic de l'administració, no és admissible pensar que l'interès particular d'una persona, necessàriament, està en contradicció amb l'interès general.

No es pot sacralitzar tant el procediment administratiu, com per arribar a mantenir una decisió que resulta injusta i mancada d'equitat, tot protegint-se en qüestions merament formals, que potser caldria reformar. Sortosament per als ciutadans, el Defensor formula les seves recomanacions, partint del coneixement de les normes, però aplicant també el

sentit de la justícia, l'equitat, la proporcionalitat, sense ser esclau de la formalitat o la literalitat de les lleis.

Tots plegats hem de prendre consciència i ens hem de comprometre a fer que les nostres administracions actuïn amb més celeritat, més objectivitat, més amabilitat, més eficàcia i més transparència.

Lamento que ni el mateix Alcalde hagi pogut desempallegar-se de la prepotència de la burocràcia "legal", contemplant, amb preocupació, com es retenien, setmanes i mesos, decisions preses pel mateix o decrets pels que s'acceptaven les recomanacions del Defensor, i que no es complien.

Però tot i això, cal mantenir l'esperança, l'optimisme i la il·lusió davant el futur que depèn de nosaltres. Cal examinar el passat per millorar errors i refer fracassos, personals i col·lectius. Les circumstàncies, la realitat, ens examinen sense excuses ni pretextos. Les nostres decisions no poden modificar, ni en bé ni en mal, el que ja ha passat. La nostra responsabilitat ens aboca a influir en el que encara ha d'esdevenir, i depèn de nosaltres. Per això són necessaris moments com aquest que estem compartint, no des de la confrontació, no des de la pressa i el nerviosisme, sinó des de la reflexió pausada i amigable i des del compromís compartit de millorar la nostra ciutat, la nostra societat.

La convivència humana genera conflictes, però la solució no pot ser mai ignorar-los. Hem de tenir clar que ni el maniqueisme, ni la violència, ni el tracte injust i discriminatori, ni la crítica negativa permanent poden donar solució als conflictes i problemes que es generen a la nostra societat. Partim d'una societat plural i diversa, en tots els aspectes, que no es pot sotmetre a un pensament únic, ni es pot moldejar ignorant les diverses sensibilitats i opcions existents, i que es fan més visibles i patents en la gran festa de la democràcia que són les eleccions. I no ignoro la necessària implementació de la democràcia participativa, que és imprescindible i fonamental.

Però dit això, també és bo recordar que els electes per les urnes i el vot lliure de la ciutadania, mereixen el reconeixement públic, i el respecte i la consideració, que no sempre se us atorga des del carrer o els mitjans de comunicació. L'objectiu permanent per administrar amb honradesa, eficiència i transparència els interessos públics és i ha de ser un compromís de tots els que representeu i voldreu representar la plural voluntat i les diverses sensibilitats de la societat gironina.

Cal lluitar frontalment i decididament contra la pobresa i de forma simultània treballar per la igualtat d'oportunitats. Cal una lluita aferrissada a favor de les persones i la seva dignitat, cal posar fre a les desigualtats socials injustes, cal limitar el poder d'especuladors i afavorir la redistribució de la riquesa i l'enfortiment de la democràcia, des de l'exercici dels drets i el compliment de les obligacions, perquè tots podem, i hem de contribuir a la utilitat comú.

Les persones vivim i estructuram la nostra vida i relacions en l'espai d'un municipi, fonamentalment. I, a causa de la greu crisi que no para, tant econòmica, com ètica i social, en els municipis es concentren els problemes de les persones i els ajuntaments es veuen apremiats i desbordats perquè hi ha més problemes que solucions, per manca de recursos. D'aquí que des del Fòrum de Síndics de Catalunya hàgim insistit i continuem insistint en que cal abocar majors recursos a les administracions municipals. Creiem en el principi de subsidiaritat: allò que poden fer els nivells administratius més baixos, estant en contacte amb la gent i les persones, s'ha de primar i incentivar. Tant l'Estat Central com la Generalitat han de practicar una major generositat en vers els municipis, abocant mitjans i recursos, que ara per ara son totalment insuficients per atendre les demandes i necessitats de la ciutadania, especialment dels més necessitats.

Però no hem de caure en el bonisme, pensant només en les persones necessitades i facilitant recursos i ajudes sense contrapartides ni contraprestacions. El que és comú, és de tots. I tots hem d'aportar el nostre granet de sorra, per millorar la nostra societat: Des d'aquell que ocupa o exerceix una major responsabilitat, fins a aquell que té més

necessitats. Cal que tots plegats estimulem la participació, la implicació i la coresponsabilitat per fer de la nostra ciutat un exemple de solidaritat i de inclusió social.

No cauré en la temptació de qüestionar el funcionament general o menystenir o desacreditar col·lectius en base a fets o actuacions puntuals, imputables a persones concretes. Però, tal com he vingut fent des de que em vareu confiar la responsabilitat que exerceixo, no em cansaré de denunciar i reclamar rectificacions o solucions pels problemes i disfuncions que, individualment o col·lectivament se'm plantegen.

Vull també remarcar l'obligació que tenim tots els servidors i treballadors públics de l'Ajuntament de millorar el servei que prestem, no posant més través de les necessàries a les persones que necessiten els nostres serveis i cal treballar més cooperativament i amb major eficiència. No pot ser, ni és admissible que un paper, per passar d'una taula a una altra, trigui dos setmanes, no és admissible que alguna persona que ha vingut per veure un expedient hagi de tornar un altre dia perquè la persona que s'encarrega del mateix no hi era. No s'ha de consentir que les diverses àrees es converteixin en regnes de taifes, i s'han d'eliminar les petites barreres de les competències compartides per fer més efectiva la feina tot mirant l'objectiu final que no és altre que contribuir a fer eficaç el principi de la bona administració i el servei a les persones. Des d'aquesta òptica hauríem d'impulsar la revisió i la rectificació d'ofici quan ha estat la pròpia administració municipal la que ha generat una resolució o decisió errònia, o fins i tot injusta, tot evitant al ciutadà o ciutadana afectada, tràmits, al·legacions i recursos. En aquest sentit, els regidors, com a responsables últims de les diverses àrees, teniu una tasca important a fer per concitar la complicitat de tots els treballadors públics en benefici de tots, de la pròpia administració i de les persones de la nostra ciutat.

Cal recordar que estem vivint en democràcia i llibertat. Abans d'un mes, la ciutadania tornarà a participar en la festa democràtica per excel·lència que és participar activament, com a subjecte i protagonista principal, en l'elecció dels que hauran de gestionar el nou Ajuntament. I amb això vull contradir alguns profetes del desastre i la negativitat que situen la democràcia en un futur, tot ignorant que aquesta riquesa humana i col·lectiva, imprescindible per viure i convida com a ciutadans, ja l'estem fruïnt ara. Sens dubte que és una democràcia molt millorable, i fins i tot de baixa qualitat en molts aspectes, que l'hem de refer i l'hem d'aprofundir, des d'una major justícia i un major compromís ètic i solidari. Però estem aquí gràcies a la democràcia i la llibertat que fruïm, i que malauradament encara no son patrimoni de molts pobles i de milions de persones del nostre món, al segle XXI.

Per últim, us reitero les gràcies a tots vosaltres per la confiança que em vareu atorgar en el seu moment, i que m'heu mantingut, i per la col·laboració que molts m'heu prestat. Gràcies, també, a les meves col·laboradores, Carina i Montse, que amb la seva dedicació i col·laboració fan possible que assumim la beneficiosa tasca que realitzem a favor de la ciutadania i del propi Ajuntament de Girona. Gràcies també a totes les persones que, d'una manera o altra, amb les seves queixes, suggeriments i aportacions ajuden a millorar la nostra administració municipal i els serveis que presta. Vull expressar també el meu agraïment a la gent anònima que amb el seu treball discret i esforç diari fa que funcionin els serveis bàsics de la nostra ciutat, al marge de diatribes polítiques i de discussions ideològiques. El dia a dia de la ciutat no seria possible sense la suma del treball i l'esforç de tothom, però especialment remarcable és , i s'ha de destacar, la contribució voluntarista de milers de persones que aporten part del seu temps per millorar la situació d'altres, de manera personal o integrades en associacions o entitats de voluntariat social.

Gràcies al Fòrum de síndics, que amb un treball cooperatiu solidari, ajuda mútua i formació permanent, potencia i facilita la feina de les sindicatures locals, i dona major visibilitat a la bona feina que es fa des de les distintes sindicatures municipals, impulsant la bona administració i el compromís amb un civisme integrador, defensant els drets de les persones i fent pedagogia sobre els deures.

Ens cal potenciar el civisme, els valors democràtics, els drets humans, com a barrera infranquejable davant d'ideologies de qualsevol classe, siguin religioses, polítiques, culturals o socials, i ens hem de comprometre a fomentar el respecte, el diàleg, la convivència pacífica, posant com a fonament de tot això la dignitat de les persones. En aquest camí i en aquest compromís espero continuar colze a colze amb tots vosaltres.

(Després de les intervencions dels diferents representants de grups polítics, el defensor va aprofitar per acomiadar-se dels regidors que ja no repetiran en la propera candidatura, va tornar a agrair el seu suport durant tots aquests anys i va recordar que la dedicació a la vida pública comporta sacrificis a costa de la vida personal i familiar i cal molta generositat. També va agrair a la seva esposa la paciència i recolzament en vers la seva dedicació.)

Intervé el senyor alcalde, qui agraeix al defensor la seva intervenció, i comenta, el defensor tenia temps il·limitat perquè és un ple extraordinari fet perquè pugui presentar detalladament la seva memòria, però no és el Ple dels portaveus. Continuem en l'ordre dels cinc minuts per cada portaveu, de manera que els hi demanaria màxima contenció en aquest sentit. Senyora Pia Bosch, té la paraula.

Pren la paraula la senyora Pia Bosch, regidora no adscrita, en nom dels regidors no adscrits que representa, qui exposa, tornem a estar com cada any a la presentació de l'informe del defensor i tornem a agrair-li, com cada any, i no per reiterat menys sentit, la feina, la seva feina, la bona feina, aquesta feina complicada i difícil que vostè fa amb una dedicació i amb una entrega modèliques més enllà del que li seria exigible. Vostè és un referent a Girona i també ho és dins del col·lectiu de defensors i defensores i síndics i síndiques al nostre país, i per això el varen escollir president del fòrum. I li vull fer en nom del grup de socialistes no adscrits, del regidor Joaquim Bonaventura, Amèlia Barbero, Àngel Quintana, Xavier Amores i en nom preu propi, la nostra felicitació per aquesta elecció, que respon a un mèrit plenament contrastat.

Li volem agrair la dedicació, li volem agrair com es bolca a la feina i jo li vull agrair, i ho he fet altres vegades, el seu pensament institucional, el pensament institucional que aplica sempre a la seva feina: vostè es creu la institució, la respecta i recorda sempre al servei de qui ha d'estar l'Ajuntament. Amb aquest pensament institucional pensa que hem d'estar al servei d'una causa més àmplia que ens transcendeix, que nosaltres passem, però que l'Ajuntament queda i que som baules d'una cadena i hem de procurar que el nostre pas sigui una contribució a la ciutat i al servei públic que representa la institució municipal. Ens ho recorda sempre, ho respecta i procura que tots ho recordem i ho respectem. I crec que li ho hem d'agrair en un temps en què el pensament institucional no és gaire present a la nostra societat.

Hem d'agrair també la feina que fa el seu equip, la Carina i la Montse, i és una feina, aquesta, discreta, avui és el dia de l'any en què es posa més de relleu, i crec que és el moment també d'agrair aquesta feina silent i discreta que fan les seves col·laboradores.

Vostè fa una feina molt important perquè atén persones que s'han sentit afectades, poc ben tractades, poc respectades, i en totes aquestes actuacions sobre les quals ha de fer aquesta mediació, aquesta revisió, hi aplica una gran sensibilitat, i li ho vull agrair.

El seu informe anual és una vacuna contra la indiferència, contra la terrible indiferència, contra allò que en paraules de Josep Ramoneda és «l'inexorable destí del totalitarisme de la indiferència». L'abús de poder és el major dels mals, el seu informe és una vacuna contra aquest abús de poder. Deia George Bernard Shaw que el pitjor pecat contra els altres no és mirar-los amb odi, sinó amb indiferència, que aquesta és l'essència de la humanitat. Doncs, bé, vostè és un lluitador contra la indiferència i contra la irresponsabilitat. Lluita contra la indiferència que a vegades la maquinària burocràtica aplica a les reclamacions individuals i lluita contra una malfiança, per defecte, cap al

ciudadà individual, que podria pensar-se que mai té raó i que sempre té interessos egoistes o antisocials, i crec que això se li ha d'agrair molt especialment.

Vostè demostra el contrari d'indiferència: sensibilitat, escolta. Sap que el problema que té aquell ciudadà per ell és molt important, i d'aquesta manera, ajuda a reforçar la confiança de la gent en les institucions en un moment en què la confiança és un element, és un bé escàs i un element molt i molt important. I la pèrdua de la confiança és una de les coses que més mal ens fa en aquest moment socialment. Tenir un defensor que es dedica a fomentar aquesta confiança, a lluitar contra la desigualtat en un moment de crisi no només social i econòmica, sinó també política i institucional tan dura com la que estem vivint li ho hem d'agrair moltíssim.

La presentació de la seva memòria és una excel·lent ocasió per fer una aturada en el camí i revisar com està la nostra societat –ho fem a cada Ple, això– i també com funciona la maquinària municipal i quina capacitat té de respondre, amb les limitacions lògiques que tenim, als reptes i a les necessitats que aquesta realitat tan dura i tan difícil que vivim ens planteja.

Sobre la situació social, econòmica de la ciutat i de la ciutadania no puc dir-li res més que subscriuim cent per cent la seva anàlisi i les seves propostes, i no m'hi detindré, perquè el temps que tenim és escàs. Li prego una mica de generositat, senyor alcalde, avui que és un dia especial.

El senyor alcalde recorda a la senyora Pia Bosch que el temps d'intervenció convingut és de cinc minuts, que és el que sol ser habitual, i li indica que convindria que anés centrant el tema.

Reprèn la intervenció la senyora Bosch, qui comenta, d'acord, fins aquest moment he fet agraïment de la feina feta pel Defensor, no he entrat en l'anàlisi de les recomanacions, és sobre el funcionament de la maquinària municipal sobre el que voldria fer-los la reflexió perquè no hi ha temps d'aturar-nos en el tema de la situació social.

Què és el que més ens ha cridat l'atenció? Doncs, en primer lloc, que de les noranta-cinc recomanacions vuitanta-set estiguin pendents de resolució o d'adopció del corresponent acord per part de l'Alcaldia; alguna cosa important no funciona quan els números són aquests. Vuitanta-set situacions són segur més d'un centenar de ciutadans que s'han sentit prou maltractats per perdre el temps per reclamar, tirar endavant la seva reclamació, etcètera.

I què fa la instància política quan un dels serveis, que hi és fent funcions de fusible, si m'ho deixa dir així, s'activa tantes vegades? Doncs, jo recordaré unes paraules del senyor Puigdemont l'any 2011 en ocasió també del Ple de la ciutadania, que deia que «el que no pot passar és que els suggeriments que fa el defensor quedin en un calaix, que no pot ser que hi hagi la sensació que les reflexions que vostè formula les haguem desat en un calaix i no les tornem a obrir fins que tornin al Ple». I deia: «Potser ens posarem vermells aquell dia.» Doncs, bé, potser sí a nosaltres ens sembla que vuitanta-set de les noranta-cinc recomanacions estiguin pendents és digne de reflexió i potser de posar-se vermell.

I creiem, a més a més –i ho vam dir l'any passat–, que si moltes d'aquestes recomanacions, el 63 per cent dels expedients, tenen a veure amb les sancions de trànsit, la reiteració en el problema ens indica que alguna cosa no funciona en la forma de procedir amb relació a aquestes sancions.

L'alcalde té la facultat sancionadora, ell l'ha delegat en el regidor; el regidor l'ha delegat alintendent de la policia, que és en aquest moment qui en aquest mandat és art i part, és a dir, la policia genera les sancions, les resolucions de sanció i també és qui resol les al·legacions que fan els ciutadans. A nosaltres ens sembla que aquesta és una situació que no funciona, i és evident, perquè si de les vuitanta-set reclamacions pendents la majoria tenen a veure amb el procediment sancionador de trànsit, és més que evident

que hi ha quelcom que no funciona. I és l'alcalde qui té la facultat sancionadora i la facultat de resoldre l'al·legació. Però la manera com la té delegada és evident que genera una anomalia en el funcionament, perquè la reiteració en el problema és excessiva.

L'altra qüestió que a nosaltres ens preocupa enormement és aquesta que vostè assenyalava, que és la, sembla, dificultat de l'alcalde per fer complir els decrets que ell emet, les seves pròpies decisions. Produeix inquietud l'informe, produeix inquietud, perquè on és la responsabilitat política de l'alcalde i de l'equip de govern quan hi ha aquesta dificultat que es compleixin les resolucions de l'Alcaldia. Governar és i ha estat sempre decidir; això ha passat sempre, l'equip de govern és aquí per decidir entre si s'ha d'acceptar una recomanació o aquest informe tècnic negatiu del qual vostè ens parlava que alguna vegada apareix. Els advertiments sobre el risc d'incórrer en prevaricació formen part de la vida quotidiana, jo li diria de la tensió creativa que hi ha en la relació entre tècnics i polítics, no en aquesta, no, en totes les administracions; en aquesta des de sempre. I la responsabilitat de decidir, la responsabilitat de prendre decisions sempre ha estat la de la instància política, per això la tenim.

En totes les administracions hi ha un motiu, el motiu pel qual hi ha aquestes dues instàncies és perquè tenen dues funcions diferents: els tècnics apliquen –si m'ho deia dir així– amb un cert automatisme la norma i per això hi ha una instància política que és la que procura que aquesta norma s'ajusti i s'apliqui en aquelles situacions que a vegades se'n van una mica del que seria el que el funcionari pot, dins l'exercici de les seves atribucions, resoldre.

I hi ha alguns exemples molt evidents –jo ara no tinc temps de llegir-los el que els volia llegir–, però el de la pàgina 120, perquè m'ha semblat paradigmàtic, d'un ciutadà que un regidor li diu una cosa, un altre li'n diu una altra i el defensor fa una resolució d'aquestes que està pendent de ser acomplerta.

Si a tot arreu és així, per què l'Ajuntament de Girona no ha de ser així? Evidentment que el defensor ha de fer una funció d'escolta i ha de ser accessible, però és que ha de ser accessible quan la resta, tota la resta falla. I la nostra impressió és que la resta falla massa sovint. I els ho dic perquè algunes de les recomanacions, per exemple, la coordinació i entesa entre les diferents àrees, que es compleixin les recomanacions del defensor...

El senyor alcalde recorda a la senyora Bosch que porta més de deu minuts parlant i que hauria d'acabar.

La senyora Bosch diu que ara mateix acaba i expressa, per tant –acabo–, què creiem que ha de passar? Que el nou equip de govern, el que surti de les properes eleccions s'apliqui a corregir totes aquestes qüestions, perquè la majoria són funció de la instància política. Donar més hores d'atenció directa en els serveis socials.....

Intervé el senyor alcalde, qui expressa, senyora Bosch, per fer propaganda política no és aquest Ple; per fer una càpsula de les properes eleccions municipals de com han de ser, crec que s'ha equivocat de Ple.

Continua la senyora Bosch, qui diu, senyor alcalde, vol que li expliqui el que vostè va dir en el Ple de 2011 del Defensor del Ciutadà? Va dir exactament això mateix que estic dient jo ara sobre que el proper equip de govern és qui haurà d'explicar...

Intervé el senyor alcalde, qui reitera, senyora Bosch està sobrepassada de més de deu minuts, jo li he demanat que sigui concreta, crec que ha tingut el temps suficient per introduir tots els elements que volia introduir, però si està sobrepassada de temps, jo li demano ja que acabi.

La senyora Bosch, diu a l'alcalde, li prego que em deixi acabar agraint de nou la tasca al defensor i el nostre reconeixement a aquesta tasca. I ens sembla que hi ha alguns problemes que queden molt evidenciats i que el proper equip de govern haurà de resoldre. Gràcies.

Fa ús de la paraula la senyora Glòria Plana, regidora no adscrita, qui manifesta, jo seré molt més breu en la meva intervenció, que servirà només per agrair i felicitar el defensor i tot el seu equip, la Carina i la Montse, la gran tasca que fan.

És una institució, com deia, molt important de l'Ajuntament, perquè amb les seves actuacions ajuden que l'Administració local sigui molt més propera al ciutadà i, per tant, la seva col·laboració influeix que els ciutadans i les ciutadanes participin, aportin les seves queixes, les seves opinions, i, d'alguna manera, doncs, participen a millorar l'eficàcia i l'eficiència de l'Ajuntament per tal que s'actui amb més transparència, amb més celeritat i de manera més objectiva.

El defensor vetlla perquè es garanteixi d'aquesta manera que els serveis arribin de la millor manera, com deia, a tothom, que no es deixi ningú enrere, respectant, evidentment, la normativa –això ho deia abans el mateix defensor– i les lleis, però també –i això a vegades és fins i tot molt més important que les normes, jo també ho considero– aplicant el sentit comú, l'equitat, la justícia i la igualtat perquè així s'arribi a aplicar la igualtat d'oportunitats per a tothom i s'encari decididament la lluita contra la pobresa i la disminució de les desigualtats.

Igualtat d'oportunitats que ha de començar, al meu parer, amb la igualtat a l'accés al treball, i donar així compliment a la primera de les propostes que ens fa en la memòria, i que les comparteixo totes.

Tal com diu Ciceró en la cita que ens fa vostè mateix a l'inici de la memòria, a mesura que varien les circumstàncies, varien també les obligacions. El treball que fan des de l'Oficina del Defensor de la Ciutadania, recollit en aquesta memòria, ha d'ajudar que l'Ajuntament millori i adequi els seus serveis a les necessitats que la societat, que els gironins i les gironines reclamen.

Moltes gràcies i fins aquí.

Intervé el senyor Carles Bonaventura, regidor no adscrit, qui exposa, en primer lloc, vull felicitar el senyor Ramon Llorente per la feina que realitza al capdavant de l'Oficina del Defensor de la Ciutadania, un ens, com hem vist, cada cop més necessari i més sol·licitat a la nostra ciutat, com ho demostren –com es diu a la memòria– les més de 3.200 actuacions que es van portar a terme l'any 2014.

Sabem que a vegades aquesta no és una feina senzilla i a voltes tampoc agraïda: fer de mediador en un conflicte, enfrontar-se a la feixuga burocràcia administrativa, al poder de les grans empreses i a la rigidesa de la legalitat mai no és fàcil. Però és necessari fer-ho, fer-ho en benefici del ciutadà, dels seus drets, dels seus interessos, defensar aquelles persones que consideren que han patit un greuge, que no se'ls ha tractat justament o que necessiten que algú parli en el seu nom i que intenti resoldre aquelles qüestions que els afecten i a les quals ells pel seu compte no troben solució.

Tal com explica en el seu informe, la crisi econòmica, que ha afectat més durament els sectors econòmicament més vulnerables de la societat gironina, fa encara més necessària l'actuació del defensor de la ciutadania, perquè el nombre de ciutadans que demanen resposta a l'Administració davant d'una situació moltes vegades desesperada també ha augmentat. I davant d'una situació injusta com aquesta, les institucions han de reaccionar.

Cal centrar els nostres esforços a combatre la desocupació, a combatre les diferents cares de la pobresa, a combatre la injustícia social. És bo que les institucions tinguin ben clares quines han de ser les seves prioritats en uns moments difícils com els presents, i

que persones com Ramon Llorente vinguin aquí i amb les seves paraules sempre correctes però contundents ens ajudin a tenir-ho ben present, sempre és molt positiu.

Des de la formació que represento, ens fem nostres les propostes que fa en la seva memòria el Defensor de la Ciutadania, sobretot les que fan referència a la lluita contra l'atur i a les conseqüències que se'n deriven, a la necessitat d'augmentar els recursos per poder disposar Girona d'un parc públic d'habitatges que doni resposta a les necessitats de la ciutadania, al foment de la participació ciutadana i la democràcia participativa, a la millora de la comunicació entre l'Administració i la ciutadania, a la transparència en la gestió, a agilitzar i accelerar la resposta d'aquesta Administració a l'hora d'atendre les necessitats de la gent.

No m'estendré més, tan sols dir que compartim al cent per cent les reflexions que fa Ramon Llorente al seu informe i –com ja he dit abans al començament– el felicitem per la tasca que porta a terme i l'encoratgem a continuar en la mateixa línia. Moltes gràcies.

Intervé la senyora Sílvia Paneque, portaveu del grup municipal del PSC, qui expressa, permetin-me que abans d'entrar a valorar la memòria em sumi també a les felicitacions al senyor Ramon Llorente, no només per la feina feta, no només per la consideració que té al càrrec que ocupa i el compromís amb la institució, sinó també per aquest recent nomenament com a president del fòrum de síndics dels ajuntaments de Catalunya. Estic convençuda que aquesta corporació hi surt guanyant i el reconeixement al nostre defensor de la ciutadania és també el reconeixement a la institució que representem tots els regidors i regidores que formem part d'aquest Ple; per tant, felicitats, senyor Llorente. Dit això, el defensor de la ciutadania ens ha presentat avui la memòria del 2014, que d'entrada em condueix a treure tres conclusions: la primera, que, efectivament, l'Ajuntament de Girona compta amb la capacitat dels tècnics, però que el mateix sistema, i a vegades la voluntat política, fa que hi hagi assumptes d'urgència que es podrien resoldre amb més agilitat. La segona, que les intervencions de l'alcalde actuant per resoldre alguns conflictes a favor dels ciutadans han estat positives, però encara escasses. I la tercera, que Girona té problemes estructurals relacionats amb la manca d'ocupació i les conseqüències que se'n deriven, com són l'habitatge o la manca de cobriment de necessitats bàsiques, com l'aliment, com la llum i com l'aigua, que haurien requerit ser qüestions prioritàries de la ciutat. Ens ho acaba de recordar el defensor de la ciutadania en aquest informe anual i en la seva exposició, que reflecteix haver d'afrontar situacions d'emergència per reacció, quan podrien haver estat ateses d'una manera més preventiva.

Certament, el defensor de la ciutadania avui no ens hauria d'advertir sobre situacions de pobresa energètica o d'habitatge a la nostra ciutat; nosaltres mateixos hem hagut de recórrer a ell, al defensor i al síndic de greuges de Catalunya, per evidenciar condicions infrahumanes de pisos propietat d'Adigsa, de la Generalitat de Catalunya, amb llogaters que tenint els seus rebuts al dia no se'ls fa el manteniment mínim de la seva llar.

L'habitatge i els desnonaments han estat i continuen sent avui un problema de gravetat que afecta un conjunt prou important de gironins i gironines. Algunes d'aquestes situacions dramàtiques han estat ben resoltes amb la voluntat gratuïta de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, tal com reflecteix el mateix informe, que ha comptat amb el suport del defensor. Això no obstant, aquest és un tema prou greu perquè sigui afrontat des d'Alcaldia, més si tenim en compte que hem creat dues taules d'habitatge i que tenim una oficina municipal d'habitatge.

El més òptim –i estic segura que tots hi estem d'acord– seria que l'Ajuntament hagués acompanyat amb voluntat política i recursos –i encara som a temps a fer-ho– aquell grup de ciutadans compromesos en contra dels desnonaments i que hi posen hores i esforç de manera gratuïta, ho repeteixo.

La memòria explica també algunes accions penals desproporcionades contra propietaris o llogaters que no pagaven la llum. Comparteixo amb el defensor que aquest és un

conflicte que s'ha de resoldre per la via de la negociació i el compromís social més que no pas per la pressió penal. I això exigeix un lideratge des de l'Alcaldia. Aquesta situació que està pendent encara en aquests moments de ser resolta necessita que el Govern de Girona s'impliqui activament com a interlocutor entre aquests ciutadans i Endesa.

Alcalde, jo no vull caure en el tremendisme, però sí que és cert i hem de reconèixer que hi ha persones i famílies a la nostra ciutat que han tingut o tenen dificultats importantíssimes, i ho cito en paraules de l'informe: «Hi ha situacions que exigeixen celeritat i convicció i s'han pres mesures que no responen adequadament a les necessitats i drets de les persones.»

En un altre apartat de l'informe es recomana la simplificació administrativa, tant per alleugerir els tràmits que porten a terme els tècnics com per poder prendre decisions amb més efectivitat. Vam rebre amb preocupació les dades de transparència internacional, que situen més de dotze punts per sota l'Ajuntament de Girona de la mitjana estatal en qüestions tan importants com la contractació urbanística. Això és anar en contra de la tendència d'evolució cap a la transparència en la gestió, en els tràmits administratius i en la dinàmica municipal que la política ha emprès sense retorn. S'han d'esvair aquests residus de boira.

Entenem que Alcaldia hauria de portar millores en aquests temes i també intervenir per agilitzar les respostes d'algunes àrees als requeriments del defensor. Convindria que es millorés i que, si us plau, no abandoni, alcalde, alguns expedients en el seu escriptori, perquè segons l'informe –i és una dada que ens ha preocupat–, de les noranta-cinc recomanacions a Alcaldia, del defensor, n'hi ha vuitanta-set de pendents, com ja se n'ha fet esment. De fet, el defensor li demana que s'estimin o que es rebutgin les recomanacions seves en un termini màxim de trenta dies i que les consultes dirigides a les àrees del seu Govern es contestin en un màxim de deu.

Compartim també totes les propostes que planteja el defensor i que explicita en l'informe sobre la lluita contra l'atur, increment de recursos a favor del parc públic d'habitatges, impuls per al transport urbà, participació ciutadana, comunicació amb la ciutadania, sobre la millora de l'agilitat de les respostes a les reclamacions i recursos.

I per acabar, penso que cal assumir des de l'equip de govern aquestes propostes de millora amb esperit constructiu, amb valentia i voluntat política per afrontar i per poder resoldre els principals problemes que pateix la nostra ciutat. Gràcies.

Fa ús de la paraula el senyor Joan Olòriz, portaveu del grup municipal d'ICV-EUiA, qui manifesta, benvingut avui en aquest Ple, senyor defensor. Agrair al públic, molts d'ells coneguts a diferents barris de la ciutat, que és una mica una mostra de la confiança que li tenen a vostè, que és una confiança que rebem el conjunt dels electes d'aquesta ciutat. Vostè ho ha dit molt bé, jo faig meu l'esperit de la intervenció que ens toca: no és el moment de retrets. Tenim altres oportunitats per criticar el Govern i ho fem, i des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida –avui he dit tot el nom– ho hem fet a bastament. Però no es tracta d'això, es tracta de pensar com nosaltres el podem ajudar, és a dir, com des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa podem ajudar el síndic, el defensor de la ciutadania: primer de tot, amb una lectura oberta del document; segon escoltant-lo a vostè i no portar la intervenció prèvia, perquè l'hem d'escoltar, hem de saber com hem de contestar. Vostè ha explicat algunes coses que m'havien quedat fosques en el document. I, després, com ajudar-lo que aquesta institució s'acabi d'entendre per tots. No és una institució jurídica. Vostè és advocat, la senyora Teresa Seseras, la seva antecessora, també era advocada; algú pot pensar que el síndic ha de ser advocat. No, el síndic ha de tenir sentit comú i el tenen advocats i no advocats, i al revés, n'hi han que no en tenen.

Per tant, quan Suècia, sí, Suècia, decideix fer l'*ombudsman* no és perquè funcionin malament les institucions; és perquè volen que funcionin més bé. I això és el que molts funcionaris d'aquesta casa, la majoria penso que ho entenen, però alguns no. Recordo

quan governava que alguns no ho entenien, malgrat se'ls hi expliqués més d'una vegada. Perquè a ningú li agrada que el retoquin; en aquesta sala tampoc ens agrada que ens retoquin en general, i ho veiem. Per tant, com a ningú li agrada que el retoquin, malgrat que sigui un nombre ínfim, petitíssim de queixes comparat amb els milers i milers d'intervencions que fem en aquesta casa, aquest petit nombre molesta. Doncs, no ha de molestar ni és caure en aquests principis tan específics jurídics que ens podrien portar a la presó, als electes. No fem tremendisme.

No entenc perquè hi han d'intervenir els serveis jurídics, aquesta és una proposta meva. Per què hi han d'intervenir els serveis jurídics si es tracta de la sindicatura? La sindicatura fa recomanacions. Des de quan una recomanació ha de passar pels serveis jurídics? Pel que ha de passar és el pel sentit comú dels polítics i pel sentit comú dels treballadors, que en tenen i el poden usar a bastament.

És això al que jo m'afegiria, m'afegiria que deixem d'entrebancs intermedis, que a vegades no ajuden a la justícia, sinó que poden generar confusió, i situem un altre element: quan arriba un document del síndic és prioritat, punt. És a dir, el treballador, els polítics saber que és prioritat, per tant, passa per davant i es contesta. Si fem això, complirem els deu dies i els trenta; si no, no els complirem. Perquè en aquesta casa es treballa molt, perquè en aquesta casa els treballadors treballen molt, sí, ho hem de dir a la ciutadania: els treballadors municipals treballen molt. Ja està bé dir-ho. I treballen bé, també. I es poden equivocar, clar. Per tant, el sentit comú ens fa portar que si són relativament pocs expedients a l'any, es prioritzin, i aquests noranta-un casos se solucionen. Aquesta és la idea: la distància més curta entre dos punts és la línia recta. Ho sembla. Ja sé que en política la línia recta costa de posar, però a vegades val la pena ser agosarats i usar la línia recta.

Per tant, aquesta seria la meva principal recomanació a les seves recomanacions.

És obvi que em fa mal la pobresa –no per repetir-ho més vegades seré més important–, em fa mal la pobresa, em fa mal la manca d'ocupació, però això ni que vostès fos un superheroi, no podria solucionar-ho; no és la sindicatura l'instrument per acabar amb la pobresa a la ciutat de Girona.

Vostè ens fa recomanacions i ens ve a dir: «Aquest és un tema tan complex que busquin aliats, perquè l'Ajuntament sol tampoc és suficient.» Ni que prioritzéssim els 100 milions de l'Ajuntament, tots, i deixéssim sense sou els nostres treballadors, podríem superar la pobresa a la ciutat de Girona. És veritat. Però, en canvi, sí que és important el lideratge de l'Ajuntament, sí que és important que l'Ajuntament lideri amplis acords. En això ens hi trobarem.

I per acabar, és lògic, és lògic que el Quixot l'anomenessin boig els qui governaven; m'afegeixo a la seva bogeria.

Intervé el senyor Jordi Navarro, portaveu del grup municipal de la CUP, qui expressa, vull afegir-me a les felicitacions tant a vostè com a les dues persones que treballen en la seva oficina. Crec que haig de dir que des del nostre punt de vista els ha tocat una tasca difícil, molt complicada, complicadíssima, en una època duríssima. A més a més, amb l'agreujant afegit que la institució en la qual vostès treballen està en general bastant buida de contingut; no és cap sorpresa ni cap cosa nova que les institucions municipals tenen poca sobirania i la poca sobirania de la qual disposen és molt i molt limitada. Per tant, això és una primera limitació.

Jo no tinc intenció de fer cap discurs partidista, però sí que faré algunes valoracions de caire més ideològic, perquè sí que penso que els ajuntaments són les institucions més properes a la ciutadania i vostè amb la seva intervenció ens ha demostrat que encara que la ciutadania que ve aquí a demanar ajuda sigui conscient que les tasques que ve a demanar no són competència municipal, sí que la ciutadania –el ciutadà, la ciutadana– té una necessitat d'adreçar-se a algú i els ajuntaments, doncs, són la porta més oberta, la

porta més propera a la ciutadania perquè pugui recórrer a una ajuda, cosa que no es troba en altres institucions, siguin públiques o siguin privades.

Però permetin-me que els faci una reflexió més general: on queda la política i la democràcia en aquest primer terç del segle XXI? Des dels senats i dels parlaments es vol fer creure que qui mana, qui governa, qui decideix les polítiques públiques, qui decideix el futur dels drets socials i dels serveis públics són les institucions, però jo crec que no és cap secret que avui dia qui decideix això, qui governa realment són els mercats; ells són els que dirigeixen les grans directrius de les polítiques públiques i de les polítiques econòmiques, i això és una limitació a la qual ens hem d'enfrontar.

Vostè a grans trets ens ha presentat un informe que jo penso que es podria resumir en quatre grans eixos: un que fa referència a la crisi, l'atur, la precarietat, la pobresa més establerta; un altre que fa referència a la burocràcia i a la fredor administrativa; un altre que fa referència a la tasca derivada de la Policia Local; i un altre que faria referència als abusos que les grans empreses subministradores de serveis energètics, per exemple, presten. Són quatre grans eixos. Però crec que bàsicament, a grans trets, al que més referència fa és a la pobresa que hi ha a la ciutat i que és veritat que des de l'Ajuntament tenim poques eines per fer-hi front, però no ens hi hem de resignar.

Jo avui quan venia cap aquí, a les quatre de la tarda, m'he trobat amb una estampa que malauradament ja és molt habitual a la nostra ciutat, amb una zona molt turística de la ciutat, a la zona del passeig Canalejas, que té unes vistes magnífiques sobre l'església i sobre les façanes de l'Onyar, m'he trobat uns turistes que feien fotografies i parlaven en alemany; no sé què deien, però jo deduïa que devien dir que Girona és magnífica i que té unes vistes —el Barri Vell— magnífiques. M'he trobat aquesta estampa i a escassos metres m'he trobat una altra estampa: un ciutadà gratava enmig de la brossa d'uns contenidors. Els turistes feien fotografies i comentaven alguna cosa i marxaven en direcció a la seva ruta turística; a escassos metres, aquest ciutadà ha acabat de gratar aquells contenidors i ha continuat la seva ruta de la pobresa.

Per desgràcia, penso que aquesta estampa s'ha normalitzat i s'ha institucionalitzat i s'està convertint en una estampa totalment normalitzada i integrada a la nostra societat opulenta del segle XXI. Jo penso que com a institucions, en aquest cas, com a ajuntaments no ens hi hem de conformar. Sé que això pot ser vist com una aportació, com una visió partidista i política, jo penso que l'estic fent en termes ciutadans, en termes d'indignació ciutadana, crec que ens hi hem de rebel·lar, contra això; i gràcies a la institució que vostè presideix, ens dona eines i pistes per seguir-nos rebel·lant contra això.

Vostè ha fet una sèrie de recomanacions molt similars a les de l'any passat: incrementar la lluita contra l'atur, incidir positivament amb promoure circumstàncies necessàries per tenir un parc d'habitatge més gran, fer visible el compromís de la coordinació entre les diverses àrees, impulsar el transport públic, etcètera. Són molt similars a les de l'any passat, però hi ha hagut alguna petita diferència. Però crec que, sincerament, més enllà de paraules boniques i discursos a l'ús, s'avançarà poc, hi haurà avenços poc substancials en aquest camí, jo crec que per assolir aquests objectius, que són molt lloables i que no són senzills, tot s'ha de dir, hem d'apel·lar en certa manera a la mobilització ciutadana en general; una institució sola pel seu compte difícilment podrà avançar substancialment en aquesta línia. Crec que ens hem d'emplaçar tots plegats a poder treballar més per promoure i per arribar a aquests objectius que vostè defensa.

Pel que fa a la qüestió econòmica, que és en bona mesura l'origen de les desigualtats que, al seu torn, generen moltes queixes a la institució que vostè presideix, s'està parlant molt ara d'una recuperació econòmica que ha de servir per posar fi a tot això. Jo penso que aquesta recuperació econòmica, ja no ho dic pas jo només, no ho diem només el Grup Municipal de la CUP, sinó que fins i tot ho diu la mateixa institució de l'Església, que ja és del tot insuficient. Hauríem de mirar l'exemple que hi ha a Europa, a Europa hi ha països que no estan creixent econòmicament, que el seu PIB és de almenys 0,2 per cent

o fins i tot del 0 per cent, però que no tenen una desigualtat tan accentuada com la que tenim nosaltres. Per tant, impulsar el creixement econòmic és necessari, però no és suficient per combatre la pobresa i per superar-la.

Reitero els agraïments a vostè i a les treballadores que treballen amb vostès i els emplaço, ens emplacem tots plegats a seguir treballant per una Girona més justa i més solidària i amb menys desigualtats. Moltes gràcies.

Fa ús de la paraula la senyora Concepció Veray, portaveu del grup municipal del PPC, qui exposa, jo en primer lloc agrair-li al defensor la seva exposició i la seva intervenció. Saludar també als síndics o defensors d'altres municipis que han volgut avui acompanyar-nos aquí en aquest Ple i sobretot acompanyar el Ramon en aquesta exposició de la seva memòria en aquest any de l'any 2014. I també afegir-me a les felicitacions que li feia el senyor alcalde a l'inici del Ple per haver estat nomenat president del Fòrum de Síndics de Catalunya.

El senyor Llorente, el defensor, ens deia que era la sisena vegada que intervenia en aquest Ple per presentar-nos una memòria. Jo el primer que vull posar de relleu és això, que és la sisena vegada i que, per tant, nosaltres estem contents i agraïts i ho vam demostrar així en les intervencions que vam fer en el Ple en què se'l va ratificar com a Defensor de la Ciutadania de la ciutat de Girona.

I per què dic això? Doncs dic això perquè el defensor, el senyor Llorente, en la seva intervenció deia que aquesta institució –perquè estem parlant d'una institució i en aquest cas, el Defensor de la Ciutadania– podia ser distorsionadora o incòmoda per a alguns. I jo el que vull dir al principi de la meua intervenció és que per al Partit Popular i per al Grup Municipal del Partit Popular aquesta institució, el que en representa i el seu defensor i, en aquest cas, qui està al capdavant, que és el senyor Llorente, ho és tot menys distorsionadora i incòmoda; tot el contrari, pensem que fa una gran tasca. Ell sap que sempre hem estat al seu costat en tot allò que ens ha demanat i l'hem pogut ajudar des del principi i amb la persona que va portar aquesta institució abans que ell, amb la senyora Seseras, que en feia referència el senyor Olòriz, per donar a conèixer aquesta institució als ciutadans, perquè els ciutadans entenguin que és una eina que han d'utilitzar i que és bo que s'utilitzi; que moltes vegades tenen la sensació que els polítics no els escolten, no només el Govern, sinó perquè alguns ciutadans també es dirigeixen als polítics que estem a l'oposició per plantejar-nos problemes. I el senyor Llorente sap que el primer que fa el meu grup municipal és demanar-li a ell, com a defensor, a la seva figura, que sigui la que intercedeixi, perquè no sempre les coses es solucionen amb gestions polítiques, sinó que a vegades cal aprofundir molt més perquè el problema d'un ciutadà a nivell personal pots veure'l reflectit amb un altre amb més gent o amb més col·lectius i, per tant, la solució s'ha de buscar a nivell col·lectiu i perquè allò que està passant o que ha perjudicat un ciutadà no torni a passar més endavant. Per tant, senyor Llorente, ni distorsionador, ni incòmode, tot el contrari, per al meu grup municipal.

Amb relació a la seva memòria, jo vull dir que avui, i no serveixi de precedent, puc subscriure tota la intervenció que ha fet el senyor Olòriz, que ha parlat abans que jo. No, amb aquest tema sap, senyor Olòriz, que sempre estem d'acord i que, a més, ens caracteritza que treballem bastant units en el sentit de portar i de fer créixer la institució del Defensor del Ciutadà. Per tant, alguna de les coses que volia dir no les diré, perquè el senyor Olòriz ja les ha posat a sobre la taula i crec que ha quedat patent que tenia tota la raó. Però sí que vull parlar de dues coses molt concretes.

Una, no puc evitar-ho i són aquestes vuitanta-set recomanacions que estan pendents, que tampoc jo crec que s'hagi de criminalitzar ningú, ni l'equip de govern actual, perquè jo ja no sé quantes memòries de defensors, senyor Llorente, he viscut en aquest Ple, són més de sis, però la queixa és sempre la mateixa: les àrees contesten malament i tard i les recomanacions queden pendents. Això –i el senyor Olòriz també ho deia– no és una cosa del Govern actual, sinó que en els altres governs anteriors també ens hi havíem

trobat. Però no per això vull deixar de demanar-li a l'equip de Govern que intenti resoldre amb més agilitat i més ràpid aquestes recomanacions que estan pendents, de la mateixa manera que aquelles peticions d'informació que vostè fa se li contestin el més aviat possible.

Sí que volia fer referència, però, encara que sigui molt ràpidament, a dues qüestions que vostè ha plantejat. Una és la Policia Local. Miri, vostè parlava dels cotxes de Nova York. Jo no he estat a Nova York i no sé què porten escrit, però el que sí que sé és que és treball de tots fer entendre als ciutadans i sensibilitzar els ciutadans que la Policia Local és una policia amable, de proximitat i que està al seu costat per ajudar-los i no per molestar-los o perjudicar-los. I jo crec que això hem d'insistir molt tots a traslladar-ho a la ciutadania, perquè al final comportaments molt concrets, que vostè aquí n'ha citat algun, són comportaments de condició humana, no perquè siguin policies locals i, per tant, en aquest sentit, crec que s'ha de separar.

I ja per acabar, simplement dir una altra cosa, que el senyor Llorente parlava a la seva intervenció, en la part final, de la democràcia. Segurament nosaltres, segurament no, segur, tenim una democràcia jove i poc madura, podríem dir-ne, i amb algunes coses segurament imperfecta i que si en parléssim entre tots, ens posaríem d'acord, però tenim democràcia, que a altres llocs això no poden dir-ho. I, per tant, crec que és molt important defensar la democràcia i fer servir aquesta institució que vostè representa per seguir defensant i seguint treballant i millorar la democràcia.

Moltes gràcies.

Intervé el senyor Carles Ribas, portaveu del grup municipal de CiU, qui exposa, primer de tot, donar la benvinguda als síndics que avui ens acompanyen i em permetrà en Ramon, perquè segur que m'ho permetrà, que és felicitar i agrair a la Carina i a la Montse l'extraordinària feina que fan al no defallir l'esforç, les ganes i sobretot a vegades amb uns temes molt complexos i que són difícils de treballar. I evidentment, al senyor Ramon Llorente, agrair-li el discurs. Estic d'acord amb el senyor Joan Olòriz que no per ser defensor s'ha de ser advocat, però quan un sent avui el defensor com a advocat i un que parla també és advocat, entén el que estava expressant, que ho ha repetit moltes vegades, perquè jo crec que és la contradicció absoluta d'un que ha estudiat una professió, que es veu abocat a aplicar un negre sobre blanc, quan a vegades el cor i el cap et diuen que has d'anar per una altra banda. Per tant, jo crec que el major valor i per mi extraordinari i, si em permet en Ramon dir-li, la valentia amb què ho ha expressat, jo crec que feia falta sentir-ho, es pot dir més alt, però mai més clar del que s'ha dit avui aquí, i és que el bon fer del que podríem definir com la mediació independent d'un síndic ha de començar a tenir un valor real i s'hi ha d'apostar realment i crec que aquest Govern així ho ha fet, potser amb més recursos, convindrien més recursos, però de ben segur sempre hi ha hagut tots els esforços necessaris per apostar amb una eina que és molt útil.

I jo quan parlava, perquè jo no m'he portat res preparat, com el senyor Joan Olòriz, sinó que m'he limitat a escoltar, jo recordava quan vostè comentava i deia per la deformació professional quan ens parlaven de la deessa Temis o de la Iustitia, evidentment no anaven tapades, com molta gent creu; van començar a tapar-se a partir del segle XV, que no deixa de ser curiós. És a dir, primer les deesses anaven totalment destapades sense cap mena de problema, a partir del segle XV, se'ls va col·locar una vena als ulls en què s'intentava evitar que no hi haguessin elements subjectius d'identitat, del diner, del poder, que influïssin a les decisions. I vostè ho ha dit i ha parlat d'entitats, de subministrament elèctric, que han actuat com han actuat, i que han obviat un element fonamental, que és la justícia equitativa, i que evidentment han intentat aplicar una llei freda, molt distant amb la societat i que no apel·la a un principi o a un sentiment importantíssim com és el de respecte a les persones.

Per tant, amb el que ha dit, hi combrego plenament, hi combreguem, el Grup de Convergència i Unió, plenament. El valor de la mediació independent s'hi ha d'apostar, s'hi ha de creure, entenem que s'hi ha cregut per part d'aquest Govern, que això ha generat una càrrega de treball –segur que la Carina i la Montse ho han notat i vostè mateix, també– molt més elevada del normal, també per la realitat social que vivim, i hem d'entomar en positiu les recomanacions que fan, no tant només cap als electes, sinó també cap als tècnics. Jo crec que tots hem d'aprendre a conviure amb una nova realitat on l'equitat i la justícia i l'equilibri de la balança i que l'ADN de la deessa no decaigui en determinats moments i pugui mirar a qui està fent justícia o a qui no, doncs hem d'intentar entendre que l'aproximació amb els ciutadans és l'element clau perquè la societat pugui enriquir-se i pugui créixer amb garanties de futur. I sobretot no oblidar el passat, l'augment de sancions, sí, abans es trencaven i s'esparracaven i per això no arribaven. Però, és igual, vull dir, hi ha unes formes de fer i unes formes d'entendre les coses, ara arriben les sancions i vostè té més feina, sí, és cert, però és que preferim que arribin, que no que s'esparracuin pel camí.

I tampoc combreguem amb un altre principi, que és el de justícia política, que s'ha dit aquí, jo no hi entenc, què vol dir justícia política? La justícia o l'equitat la busca el defensor, que fa una recomanació a un electe que no aplica justícia política, acull una recomanació d'una persona que ha analitzat la realitat del moment i l'acull i no fa justícia, sinó que intenta buscar el sentit comú que fa un moment es parlava aquí i evidentment modificar una resolució. Tots n'hem d'aprendre, és un camí molt complex, tant per als tècnics, com per als electes, com per a tots, per tant, tots hem d'entendre que si volem créixer com a societat, aquest és el camí, la mediació és el que ha de substituir de vegades aquesta rectitud o no sé quina paraula ha fet servir, però m'ha agradat molt, però la sacralització a vegades de la llei com a element base del funcionament.

Agrair-li l'enorme tasca que ha dut a terme, felicitar-lo pel càrrec i el nomenament que ha rebut i sí que em permetrà felicitar la resta de síndics també per la seva feina que fan i, evidentment, la Carina i la Montse per no defallir.

Moltes gràcies.

El senyor alcalde demana al senyor Ramón Llorente si vol fer alguna puntualització abans de cloure el Ple.

Intervé el senyor Ramón Llorente, qui expressa, aprofito simplement, perquè, com que sé que les eleccions estan a les portes i alguns de vosaltres ja no repetireu –és el cas d'en Jordi, és el cas de l'Anna, és el cas d'en Jordi també, de l'altre, Jordi Fàbregas, d'en Joan Olòriz, d'en Carles Palomares, de la Pia Bosch. Permeteu-me simplement agrair-vos les atencions que heu tingut amb mi durant aquests quatre anys, certament que la confiança és un element dinamitzador i encoratjador per treballar i per obrir noves perspectives, i la confiança dels electes en una institució com la meva, que és una institució petita, és una institució humil, és molt important saber que treballes amb el recolzament moral i la confiança dels que representen la ciutadania, que sou vosaltres, fins que no es canviï, sou vosaltres. Sempre ho he repetit, en totes les meves intervencions he intentat ser respectuós absolutament amb l'essència de la institució que represento, i respectuós amb tots els que d'alguna forma o altra representeu una part de la ciutadania, això és molt important. I, també us ho haig de dir, jo he assistit a molts plens i a vegades m'han dolgut algunes intervencions vostres; no és per retreure-us res, perquè teniu plena llibertat, però vull dir que igual que jo he rebut aquesta confiança, i us la retorno i a més a més us l'agraeixo.

Primer donar-vos les gràcies per les vostres intervencions acollint la meva exposició i, en segon lloc, dir-vos, com acabava la meva intervenció, que, estiguen on estiguen, sou dignes del respecte pel temps i la feina que heu fet en favor de la ciutat. Els que continuaran, continuaran treballant a favor de la ciutat, i la ciutat no són els edificis, no és

el turisme, no són els negocis, sinó que són essencialment les persones. A elles ens devem tots plegats i tots plegats, al marge de les discordances i les diatribes que puguem tenir des del punt de vista polític, els hem de servir amb la màxima eficiència i amb la màxima generositat. Això és el que jo us puc dir en aquest moment.

I permeteu-me una altra cosa, ja que estic en un moment així de, allò, cosa quasi sentimental, perquè estic acomiadant alguns que ja no us veuré aquí asseguts, deixeu-me dir que també li haig de demanar, en aquest cas, disculpes pel temps que jo robo de la meua família –la meua esposa està aquí present– i a vegades jo sé que es pot enfadar perquè em diu: «Però una altra vegada vas a l'Ajuntament? Que no en tenen prou?» Perdoneu. En fi, dedicar-se a la vida pública d'una forma o altra, i jo també ho faig i vosaltres ho sabeu, implica molt de sacrifici; la ciutadania ho hauria de saber. D'aquí que jo hagi remarcat des del primer dia fins a l'últim cada intervenció meua, agrair-vos la dedicació de tots els que us asseieu aquí representant i defensant les idees, els projectes, però sobretot la gent i la ciutadania. Gràcies.

(Aplaudiments.)

El senyor alcalde agraeix la intervenció del senyor Ramón Llorente i diu, només algunes paraules abans de donar per tancat aquest Ple extraordinari. Sumar-me als agraïments i felicitar-lo per la seva tasca. Vostè recordarà les primeres converses que vam tenir quan jo vaig accedir a l'Alcaldia i crec que d'alguna manera o d'una altra, no sé amb quines paraules, però jo li vaig dir: «No hem vingut aquí perquè vostè ens faci la vida còmoda, no volem viure instal·lats en la comoditat. Per tant, si ens ha d'incomodar, nosaltres no li posarem cap problema.» I no només no li hem posat cap problema, crec que això vostè ja ho pot acreditar perquè, si no, no estaria aquí, vostè hauria plegat, com bé em va dir: «El dia que trobi que la meua institució és grapejada per algú –Govern o oposició–, jo presentaré la meua renúncia.» Per tant, no ho ha fet, per tant, vol dir que hem respectat la seva funció i la seva independència perquè ens creiem profundament la necessitat de tenir aquesta figura i de potenciar-la.

Vostè no sé si és la primera, o la segona vegada, o la tercera vegada, que això ho fem en un ple extraordinari; això no passava abans. Hem guanyat en el que és el prestigi de la institució dedicant-li un ple monogràfic, en què vostè es pot esplaiar, vostè pot explicar amb tot luxe de detalls la seva memòria i això beneficia la ciutadania, és un guany, és un guany que hi és.

Vostè té més feina avui i pot presentar uns informes cada vegada més exigents, perquè crec que hem guanyat confiança de la gent en la figura de defensor. Hi ha més feina i també hi ha noves exigències cap a l'Administració, que potser abans es donaven per perdudes, perquè ja se sabia, l'Administració és un corró invencible i ens hi resignàvem. Bé, doncs li hem dit a la ciutadania que no cal que es resigni, que hi ha espai per fer valer drets que cregui justament o personalment que se li han trepitjat, perquè això passa; no podem fer veure que no passa, ha passat en el passat i passa ara i passarà en el futur. I davant d'això, és bo tenir una institució que generi confiança en la gent. I jo crec –segona cosa–, senyor Llorente, que la confiança se l'ha guanyat, l'hem crescuda entre tots, i això és un actiu.

Tercera. Crec que hem guanyat molt en l'aposta per la mediació i el diàleg independents. Abans algú feia referència de com és que l'alcalde o l'Ajuntament, equip de govern, no lidera segons quines polítiques. No, és que vam decidir en algunes polítiques, per exemple, molt delicades en matèria d'habitatge que justament ens interessava molt més, era molt més beneficiós de cara al ciutadà la mediació independent de la figura del defensor, perquè justament o injustament algunes institucions, no cal ja dir les bancàries, però de vegades també les públiques, no gaudeixen de l'autoritat moral, diguem-ho així, que tenen figures independents. I per buscar la justícia final que beneficiés el ciutadà, era

millor un lideratge atorgat a una institució independent que no una que portés el barret de l'Administració, però sempre, i crec que ho ha dit ja explícitament, amb el suport i la complicitat de serveis tècnics i els polítics responsables, en aquest cas, si parlem d'habitatge, del senyor Berloso.

Però, òbviament, això va lligat també a una major facilitat i accessibilitat dels ciutadans de Girona a les dades públiques. Avui no només els plens es fan per internet, a diferència de fa un temps, no només les actes del Ple es penjen a internet, a diferència de fa un temps, no només es pot seguir l'execució del pressupost en directe a diferència de fa un temps, avui no només s'accedeix a un munt de dades obertes, transparents cap al ciutadà, que eren inimaginables fa tot just tres mesos, tres setmanes o tres anys, algunes d'elles, avui tenim un grau d'accessibilitat del ciutadà a la informació molt més elevat que mai en la història, i això òbviament dóna al ciutadà més poder, inclús de confrontació amb l'Administració, perquè té una informació superior a la que tenia. I això no s'ha d'interpretar en clau de desprestigi, sinó al contrari: quan tenim una ciutadania interessada, que fins i tot és tan interessada que planteja problemes i conflictes amb l'Ajuntament, jo crec que això és bo per a la democràcia i continuarem apostant per aquí.

Quarta cosa. A Girona hem aconseguit ser un referent gràcies al compromís institucional, sí, però sobretot gràcies al compromís personal d'en Ramon Llorente en l'àmbit de les sindicatures o defensories del ciutadà, és així. Però és també, vull recordar-ho, perquè aquí tots plegats respectem aquesta figura, la respectem, jo crec que la dignifiquem i, d'alguna manera, els seus èxits són també els èxits col·lectius nostres. Si el senyor Llorente s'hagués trobat amb un govern autista o un ajuntament en el seu conjunt que no hagués respost a les sensibilitats que anava adreçant, probablement la institució que representa no hauria tingut la credibilitat que té exteriorment i la té.

Cinquena. Ell ho ha fet molt bé això, i ho ha dit molt bé i crec que ho ha dit en la seva intervenció: hem de desdramatitzar l'acte de rectificar, l'hem de fer normal. És a dir, l'error zero no existeix i, per tant, la rectificació zero tampoc és bona. És a dir, d'alguna manera dir: rectificar un error és un encert. I això és el que el defensor està intentant traslladar-nos també en la cadena interior de l'Administració, que és on més per qüestions d'hàbit que no pas per cap tipus de resistència personal, a vegades aquest concepte costa una mica més d'introduir.

Finalment, crec que la institució ha aconseguit acompanyar molta gent que havia perdut esperança o confiança, i això és important remarcar-ho en aquests moments, perquè no n'hi ha prou que, com ha dit molt bé i li agraeixo, que l'alcalde hagi entès l'essència del defensor, feliçment no estem en una societat d'alcaldades, ni d'hiperpresidencialismes, feliçment, o sigui, cal que molta més gent s'ho cregui. I d'aquí ve una mica la seva queixa, perquè és així, que algunes coses, diguem-ne, algú ho veu com una feblesa, jo crec que ho veig com una evidència que hi ha una involucració col·lectiva en els afers de la ciutat i que feliçment, hi insisteixo, no depèn d'algú de l'Alcaldia per fer alcaldades que desencallin o no situacions. És més complex que tot això si volem fer les coses ben fetes i el senyor Llorente ens hi convida a fer-ho.

Per tant, defugirem aquella idea eufemísticament dita «tensió creativa» perquè apareguin menys multes de trànsit litigades en l'informe del defensor. Perquè, si passen, el que han de fer és canalitzar-se adequadament, fer-se transparents, no ocultar-se, ni perquè vénen eleccions, ni perquè es passa pel despatx d'Alcaldia a resoldre –cometes– «el problema d'una multa». Això ja ho hem dit en algun Ple, això ja no passa. Conseqüència d'això? Potser sí, es recorre al defensor, però és que és el camí que hem dit, és el defensor la figura independent que «mediarà» entre el que sembla que ens pot ser una bona feina del policia i el que pot ser un dret trepitjat pel ciutadà. I això no s'ha d'interpretar en cap cas com que tenim un problema amb la Policia Municipal. Però què s'ha cregut algú de vostès? O sigui, no tenim un problema amb la Policia Municipal perquè posi multes de trànsit. Què es pensen que ha de fer la Policia? Posar multes. Ara, que en aquest «posar multes» això no és una ciència exacta, ja ho sabem. Per corregir els errors d'aquesta

ciència inexacta, en lloc de fer-ho els polítics en la mediació –cometes també– «amb el ciutadà», hem pensat que era molt millor una mediació independent. És clar, què fa l'alcalde? A vegades té informes que els té una mica més del temps del compte a la taula. Sí, i els diré per què. Perquè alguns casos, deixant de banda el sistema tecnològic que s'ha posat en marxa, que jo crec, com el defensor, que això ha de redundar en una major agilitat, transparència, traçabilitat, això que diu ell de papers que tarden a anar d'una taula a una altra, això ja no passa en aquests moments, perquè tenim un sistema d'expedient electrònic que ja impedeix això en molts casos, per tant, això ja no passa, però, diguem-ne, el que fa és que el ciutadà tingui molta més confiança en la funció de tots plegats.

Finalment voldria dir que el que ha fet el defensor ha sigut un cant a la política, ha fet un cant a la política. És a dir, és veritat que la gestió és molt important, és veritat que les lleis són molt importants, però no n'hi ha prou d'una aplicació matemàtica i automàtica de la llei, això seria inhumà. I la política amb majúscula el que intenta és aportar aquesta humanitat en la gestió de les lleis i de les normes, perquè es puguin evitar els excessos, o els errors, o les desviacions que pot provocar l'aplicació estricta d'una norma. Estem en això, estic convençut que al defensor no li faltará el suport dels futurs consistoris en aquesta lluita per situar Girona com un referent en el que són el plantejament de defensors i sindicatures i, per tant, que mentre ho pugui fer i tingui la confiança del Ple, que sé que a més a més ell no ho fa per viure còmodament tampoc, vull dir, perquè a vegades no és agradable confrontar-se a companys, no és agradable seure tècnics, el més còmode seria passar la pilota i que resolgui un altre i la llei diu això i amén. No, ell tampoc ha escollit viure còmodament i jo li agraeixo moltíssim aquest compromís, perquè al final el beneficiat és el ciutadà. I benvinguda sigui la incomoditat, benvinguda sigui la vegada que ens assenyala sempre allò que no funciona, perquè ens ensenya el camí de millorar.

I no havent-hi cap més assumpte per tractar, es dóna per acabat l'acte. Són les vuit i deu del vespre. Ho certifico.

M. Glòria Gou Clavera.